

SEPSI ISTVÁN SEPO

FONÁK

„... Sepo ... furcsa szemüveget hord. Az a szemüveg mindennek a visszáját mutatja.

A felöltöztetett, kalapos szalmafigura széttárt karokkal a mezőn a madárijesztő. Nekünk. Neked és nekem. De nem Seponak. Seponak az a madárőr. És nem az, hanem ő. Seponak Ő a Madárőr.

Milyen igaza van! A Madárőr inkább kellemes ülőhelynek kínálja széttárt karjait, semmint riogatónak. Így kell legyen, ha a seregély sem gondolja másként.

Ott kereng, topog seregély, varjú, veréb a vetésben a vigyázó, mozdulatlan Madárőr körül. Mind verseng kegyeiért. Boldog, ki jobb helyet kap kinyújtott karján.

A Madárőrmellett ott van a csend. A csend. Ami neked, nekem a nyugalom, a béke. A tétlen csend. Na, és Seponak?

Sepo füleli a csendet. Hallgatózza. Lehet, hogy beszélget is vele. Ahogy a Csennel kell, hang nélkül, némán. Nem tudni miről társalognak. Láthatóan jól megértik egymást. ...”

Győr, 2006.

Korányi István

“Sepot évtizedek óta ismerem. Már fiatalemberként is zárkózott, magába forduló személyiség volt. Leginkább családja és alkotásai körében érezte jól magát, az általa berendezett kis budai műtermében. Ekkoriban még, időről időre kiállításokon is bemutatta alkotásait. Dacára, hogy egyre visszahúzódozóbbá vált, tudtuk, hogy idejét és energiáját nem kímélve egyfolytában dolgozik. Később, csak barátai nagy-nagy unszolására mutatta meg néha egy-egy újabb művét, melyek mindannyiszor meghökkentettek bennünket - egyedi kifejezőmódjával, melyet nem tudunk társítani kortársaink munkáival, s mely visszatekintve azóta is következetesen jellemző képeire.

Budapest, 2006.

Sem a bravúros technika, sem az ez által közvetített szellemi kisugárzás nem változott lényegében, valami fajta organikus változás persze érezhető volt az évek során, de ezekre véleményem szerint sem kortárs művészek, sem korábbi, úgymond 'izmusok' nem hatottak közvetlenül; mintha művészi inspirációját korábbi képeinek újraértelmezéséből merítette volna.

Egyre ritkábban mutatja be kiállításokon műveit. Az idők során még inkább társaságkerülővé vált. Később családjával vidékre költözött és ott folytatta munkásságát. Így sem kerülhette el, hogy barátai és ismerősei révén, szűk körben ismertté váljon és képei előbb-utóbb néhány szenvedélyes gyűjtőre találtak.”

Kovács Andor
művész
(1953-2009)

TÁJKÉPEK SZÍVÉBE SZÚRVA - SEPSI ISTVÁNÉRT

szerettem volna ha elidőzöl itt hogy a vértés
fasor-díszszázada előtted tisztelegjen
fáradó tüdőd légcsavarja beszippantsa a tiszta
levegőt reméltem ez a pillanat feltartóztatja
a mindenféle előzmények nélkül érkező
szívbenulást de elbóbiskoltál az életkor
virradata és alkonya között

kettéfűrészelt mellcsontod mögül állandóan
fény szivárgott amitől minden áldozatra
kész bárányok lettünk lelkünkbe lopózott
hajthatatlan hited a *soha* fiókáiból
a *bárm*i madaraivá neveltél bennünket
hogy a martalócok elől szárnyunk alá
rejtsük ezt a kis országot

szavakat festettél a felhők feszített vásznára
becsület békesség szerelem kiskovács
az eléd masírozó hétköznapiaknak kekszet
dobtál nem tudtad hogy húsevők szemedből
a halhatatlanság permetje szitált csodaedény
voltál amiből az utolsó falat után is
bősséggel meríthettünk

esténként amikor mindenki magára húzta saját
külön bejáratú álmát felcsatoltad szárnyaidat
a világ legmagasabb csúcsára szálltál ahol a ritka
levegő köhögésre ingerelt reggel megölted a
kétségeket amik harmadnapon feltámadtak
azt mondtad a halandóknak akkor van joguk sírni
ha nem találnak illő jelzőt az élet gyönyörűségére

mások istenétől kérted számon miért
hagyta el a szűkölködőket aztán váratlanul
a madárörökre bízta bennünket de nem
értettük beszédüket ezért csak álltak a tájképek
szívébe szúrva és nézték ahogy léthajónkból
a felszállás érdekében ledobott nehezék
zuhantál a láthatatlanba

Pethes Mária verse, 2015.

OH, A LAPÍTÁS ...

A jármű, amin olvasgatva zötyögtem, egyszer csak megtelt néhány ebadta kölökkel. Szakadtak voltak, koszosak és bűdösek. Pofáztak, egyszerre lökték a sódert. Hát, az nem volt éppen kóser. Mindenkinek beszóltak, de az utasok sunyin lapítottak. Nem úgy, mint én. Összeszedtem magam és úgy csináltam, mintha ott sem lennék. Üvegből piáltak. A vezérbölényük volt a legveszettebb elem. Amiket mondott, abban kevés volt a bibliai elem. Amikor leszálltak, csend lett, de a fenébe, mi, a többi utas, akkor sem néztünk egymás szemébe.

Sepo
(Kötelező esti mesék Mariskának)

SEPSI ISTVÁN SEPO

Sepo 2013.05.18.

Az idézetek, a képek, az emlékestről készült film és még sok más információ megtalálható Sepsi István Sepo hivatalos honlapján: www.sepo.hu